

3. Державна служба статистики України. Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ukrstat.org/uk>.
4. Дубінський С. В. Проблеми забезпечення якості послуг в медичній галузі України / С. В. Дубінський // Європейський вектор економічного розвитку. – 2016. – № 1 (20). – С. 51 – 59.
5. Лисяк Л. В. Бюджетна політика у сфері охорони здоров'я як підґрунтя сталого людського розвитку / Л. В. Лисяк, Ю. О. Красільнікова // Вісник ДонДМА. – № 3(39). – 2016. – С. 113 – 119.
6. Офіційний сайт Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ) [Електронний ресурс]. – Режим доступу:http://www.who.int/gho/publications/world_health_statistics/ru.

Фараджов Ш.Я.

РОЗВИТОК ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ТА СЛУЖБИ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ

Тенденції європейської інтеграції та перспективи розвитку українського суспільства зумовлюють необхідність фундаментального аналізу активних властивостей держави як соціального інституту. У цьому аспекті державна служба виконує особливу соціальну роль як публічна, професійна, політично неупереджена діяльність із практичного виконання завдань і функцій держави [1]. Класичним у науковій літературі стало визначення державної служби, яке наводиться авторами видання «Державна служба в Україні: організаційно-правові основи і шляхи розвитку». Державна служба – одна з сторін діяльності держави з організації та правового регулювання особистого складу державних органів та інших державних організацій, та діяльність цього особового складу – державних службовців – за практичним і безпосереднім здійсненням завдань та функцій держави [2, с. 85].

Свій шлях до модернізації державної служби Україна почала тільки у 2016 році, коли була розроблена і затверджена Урядом Стратегія реформування державного управління до 2020 року, що відповідає європейським стандартам[3].

На сьогоднішній день в Україні створений спеціальний орган для забезпечення якісного здійснення реформи. Його здійснює Координаційна рада з питань реформування державного управління. Координаційна рада підпорядковується Кабінету Міністрів України [4].

Існує ряд проблем, які потребують оперативного втручання в процес розвитку законодавства щодо розвитку систему державної служби:

1. Необхідність формування цілісного, єдиного типу управління законодавчим процесом що відповідає потребам країни;
2. Нестабільність організаційних структур;
3. Низька ступінь легітимізації в суспільстві, через занижений рівень інституціоналізації державної служби;
4. Корупція в органах державної влади;
5. Значна різниця в рівні оплати праці державних служб і комерційних організацій;
6. Невисока професійна підготовленість;

7. Брак технічного оснащення в органах державної служби;

8. Висока плінність і старіння кадрів;

9. Незацікавленість кваліфікованих фахівців служити в органах держструктури.

Незважаючи на актуальну проблематику цих недоліків в системі державної служби, які впливають на розвиток та структурування правового простору, останнім часом досягнуто не мало.

Суть реформування державної служби полягає в проведенні адміністративних реформ і соціально-економічних перетворень. Головна ціль проведення реформ у державній службі – збільшення її ефективності. В даний час проходить робота з державного будівництва, прискорення створення нормативно-правової бази державної служби, що допомагає прискорити бюджетне фінансування.

Реформа державного апарату повинна служити підвищенню ефективності держслужби, розвитку громадянського суспільства, зміцненню держави. Постійне вдосконалення нормативної бази в Україні стосовно адміністративної модернізації зумовлено тим, що реформування державного управління неможливе без якісних змін у правовому регламентуванні діяльності органів державної влади. Це робиться з метою підвищення ефективності виконання покладених на них функцій, підвищення якості надання адміністративних послуг, а також активної взаємодії з громадянським суспільством [5].

Державна служба покликана забезпечувати гідне життя громадянам країни. Всі проблеми, пов'язані з цим питанням, підлягають розгляду і поступовому їх вирішенню. У наших силах зробити державну службу більш ефективним апаратом, так як багато проблем (брак технічної оснащеності, корупція і багато іншого) породжують саме громадяни для своїх інтересів.

На даному етапі розвитку держави, не дивлячись на постійні зміни та нововведення у реформаційному законодавстві, в Україні є потреба зміцнення конституційно-правового фундаменту діяльності державних органів, їхнього апарату. Тому необхідне внесення таких змін, які б регламентували конституційно-правові засади функціонування цього інституту, вдосконалення механізму правового регулювання державної служби. А також створення таких нормативно-правових актів, які б обґрунтували необхідність зміцнення єдності та цілісності державної служби як соціального, публічного і правового інституту.

Список використаних джерел

1. Про державну службу: закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII.
2. Державна служба в Україні: організаційно-правові основи і шляхи розвитку / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. – К.: Ін-Юре, 1999. – 272 с.
3. Стратегія реформування державного управління на 2016–2020 роки: розпорядження КМУ від 24 червня 2016 р. № 474-р [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/ru/474-2016-%D1%80>.
4. Концепція оптимізації системи центральних органів виконавчої влади: розпорядження КМУ від 27 грудня 2017 р. № 1013-р [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1013-2017-%D1%80>.

5. Войтович Р. Модернізація державного управління в умовах глобальної інтеграції [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2013-2-4.pdf>

Фросіняк Р.В.

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ МІСЦЕВИХ ВИБОРІВ У КІРОВОГРАДСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Для аналізу особливостей проведення місцевих виборів на Кіровоградщині пропонується розглянути дві останні загальнодержавні кампанії 2010 та 2015 рр. Вони проводилися за абсолютно різними виборчими системами та у діаметрально протилежній політичній ситуації в країні. За п'ять років відбулись значні зміни, які вплинули на виборчий процес в цілому.

Місцеві вибори – 2010 року стали першими виборами, проведеними за змішаною виборчою системою на основі норм нового законодавства. Кандидати в депутати, які йшли за мажоритарною системою, практично всі були водночас фігурантами партійних списків. Показово, що в окремих випадках ці кандидати демонстрували себе як незалежні фігури, не пов'язані із політичною силою, в списках якої вони заявлені. У великих населених пунктах області (обласний центр та міста обласного підпорядкування) окремі кандидати у мажоритарних округах вели активну кампанію: проводили зустрічі з виборцями, організовували різні заходи, пов'язані з встановленням дитячих і спортивних ігрових майданчиків, сприяли у вирішенні проблем громадян. Це були переважно кандидати пов'язані з Партією регіонів та партією «Фронт змін». Натомість переважна більшість кандидатів з мажоритарних округів ніякої кампанії не вела, маючи надію на власний авторитет та рейтинг політичної партії від якої вони були висунуті.

В 2015 році у відповідності до нового Закону України «Про місцеві вибори» вибори до місцевих рад в Україні обиралися за відкритими партійними списками. Головна роль у виборчому процесі була відведена як політичним партіям так і особистостям, що їх представляли, адже сумарний рейтинг кожного з кандидатів формував загальний рейтинг партії на виборах до обласної, районної чи міської рад. Локальною перевагою місцевих осередків партій можна вважати залучення найбільш рейтингових кандидатів на виборчі округи і донесення до виборців інформації про належність їх до відповідної політичної сили.

На місцевих виборах 2015 р. виборча кампанія на Кіровоградщині проходила під дещо іншим забарвленням. Причин цьому було декілька, а саме: відсутня монополія на провладну партію – між собою конкурували партії, що здобули владу після Революції Гідності та інші. Вперше на виборчий старт не вийшла заборонена Комуністична партія України. Партія регіонів розклалась на кілька ідеологічно споріднених структур. Така ситуація унеможлилювала використання адмінресурсу. Хоча все ж рецидиви адміністративного тиску (особливо на бюджетні комунальні структури), залишились. По-друге: вибори проходили за іншим законодавством. Виборчі округи формувались пропорційно до чисельності населення районів та міст, а не рівнопропорційно від кожної адміністративно-територіальної одиниці (по 2 депутати) як це було на попередніх виборах.